

De Zwarte Wolvin

Juan Gómez-Jurado bij Boekerij:

De Rode Koningin

De Zwarte Wolvin

Juan Gómez-Jurado

De Zwarte Wolvin

Een drijvend lijk in Madrid. Een vermoorde maffioso
in Marbella. Een race tegen de klok voor detectives
Antonia Scott en Jon Gutiérrez.

ISBN 978-90-225-9549-7
ISBN 978-94-023-1862-3 (e-book)
ISBN 978-90-528-6472-3 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Loba Negra*
Vertaling: Jos Kockelkoren
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Shutterstock
Illustraties: © 2019 Fran Ferriz
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 Juan Gómez-Jurado
© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Babs,
omdat ik van haar hou*

*Voor Arturo, Javi en Rodrigo,
omdat ze er zijn*

Een afgrond

Antonia Scott heeft nog nooit zo'n moeilijke knoop moeten doorhakken.

Voor andere personen zou het dilemma waarvoor ze staat een kleinigheid kunnen zijn.

Niet voor Antonia. We zouden kunnen zeggen dat haar verstand in staat is om op veel afstandsniveaus in de toekomst te werken, maar Antonia's hoofd is geen glazen bol. We zouden kunnen zeggen dat ze in staat is om tientallen informatie-eenheden tegelijkertijd te visualiseren, maar Antonia's geest werkt niet zoals in sommige films waarin je letters op het gezicht van de protagoniste ziet als ze nadenkt.

Antonia Scotts verstand is meer zoals een jungle, een jungle met een heleboel apen die razendsnel van liaan naar liaan springend dingen afvoeren. Veel dingen en veel apen, die hun tanden tonen wanneer ze elkaar kruisen in de lucht.

Vandaag voeren de apen vreselijke dingen mee en is Antonia bang.

Dat is een gevoel waaraan Antonia absoluut niet gewend is. Per slot van rekening heeft Antonia zich in situaties bevonden als deze:

- een nachtelijke achtervolging op hoge snelheid met motorboten in de Straat van Gibraltar;
- een tunnel vol explosieven waarin een ontvoerster een bijzonder waardevolle gijzelaar door het hoofd dreigde te schieten;
- dat van Valencia.

Haar sluwheid redde haar op de dag van de motorboten (ze liet de boten voor haar crashen) en dankzij haar kennis van Engelse vogelnamen kwam ze heelhuids uit de tunnel. Wat dat van Valencia betreft: het is niet bekend hoe ze dat bloedbad heeft overleefd. Ze heeft er nooit over willen vertellen. Maar ze doorstond het. En voelde geen angst.

Nee, Antonia is nergens bang voor, behalve voor zichzelf. En voor het leven, misschien. Het is tenslotte haar hobby om drie minuten per dag na te denken over hoe ze zichzelf kan doden.

Dat zijn háár drie minuten.

Die zijn heilig.

Die houden haar op de been.

Het is er eigenlijk het moment voor. Maar in plaats van ondergedompeld te zijn in haar rustige ritueel zit Antonia tegenover een schaakbord. De stukken zijn wit en rood, naar Engels gebruik. Een van Antonia's lopers heeft schaakmat binnen bereik.

Rood is aan zet en wint.

Een eenvoudige beslissing.

Niet voor Antonia.

Want aan de andere kant van het bord staart Jorge haar met half dichtgeknepen ogen aan. Zijn groene pupillen verraden hoeveel trots en chagrijn er in één meter tien passen.

'Doe nou een zet, mama,' zegt Jorge, terwijl hij haar zachtjes schopt onder de marmeren tafel. 'Ik verveel me.'

Hij liegt. Antonia mag dan misschien niet weten wat ze moet doen, maar zijn leugen doorziet ze wel.

Jorge wacht gespannen af of ze de loper zal verplaatsen en hem zal verslaan, zodat hij in woede kan ontsteken over zijn verlies. Of dat ze ervoor zal kiezen een ander stuk te verplaatsen, zodat hij in woede kan ontsteken omdat ze hem heeft laten winnen.

Een plotseling geluid rukt haar uit haar verlamming. De telefoon op tafel toont een blozend gezicht. Zeer roodharig en zeer Baskisch. Het trillende apparaat doet de stukken hevig schudden in hun vierkanten.

Jon weet dat ze bij Jorge is. Het is haar derde bezoek sinds de rechter, tegen de mening van de opa van de jongen in, besloot haar een tweede kans te geven. Ze is op proef. Jon zou niet bellen als het niet belangrijk was.

Antonia excuseert zich met een licht schouderophalen, ze staat op om de oproep te beantwoorden en keert haar zoons frustratie en de maatschappelijk werkster, die met een uitdrukingsloos gezicht in de hoek van de kamer aantekeningen maakt, de rug toe.

Het bevalt Antonia maar matig om zich ergens met een smoes aan te onttrekken, maar ze was al tot de conclusie gekomen dat ze dit spel onmogelijk kon winnen.

En dat bevalt haar nog minder.

DEEL 1

ANTONIA

*Je kunt met een wolf bevriend raken.
Je kunt een wolf breken.
Maar niemand kan een wolf temmen.*

George R.R. Martin

Een lichaam

Jon Gutiérrez houdt niet van lijken in de rivier de Manzanares.

Dat is niet zozeer een kwestie van esthetiek. Dit lijk is erg onaangenaam (het heeft er alle schijn van dat het al een poos in het water ligt), de blauwe huid is bezaaid met paarsige vlekken en de handen zijn bijna van de polsen gescheiden. Maar het is geen kwestie van fijngevoeligheid.

Het is een uitzonderlijk donkere nacht en de straatlantaarns die zes meter boven hen de wereld van de levenden verlichten, maken de schaduwen alleen maar compacter. De wind ontlokt vreemd geritsel aan de rietstengels en het tachtig centimeter diepe water is nogal fris. We bevinden ons per slot van rekening in de Manzanares, het is elf uur 's avonds en februari steekt zijn grijzige poot al onder de deur door.

Het is niet dit wat Jon zo vervelend vindt aan lijken in de Manzanares, want hij is gewend aan ijskoud water (hij komt uit Bilbao), aan geritsel in het donker (hij is homo) en aan levenloze lichamen (hij is politie-inspecteur).

De reden dat Jon Gutiérrez lijken in de Manzanares vervloekt, is dat hij ze er met de hand uit moet trekken.

Wat ben ik toch een imbeciel, denkt Jon. Dit is werk voor groentjes. Maar die drie Madrileense knaapjes kunnen dit natuurlijk niet.

Niet dat Jon dik is. Maar als je al je halve leven de grootste kerel in de kamer bent, ontwikkel je bepaalde gewoonten, of je het nu leuk vindt of niet. Zoals de neiging om te helpen. Die noodzaak wordt als je drie net van de academie komende sukkels het riet in ziet duiken om een lichaam eruit te trekken met als enige resultaat dat ze zelf bijna verdrinken.

Zodat Jon zich in een wit plastic pak hijst, rubberen laarzen aantrekt en zich in het water stort met een 'krijgtochallemaaldevinkentering' dat de wangen van de groentjes donkerrood doet kleuren.

Inspecteur Gutiérrez duwt het water en de eerstejaars agenten opzij en waadt met grote stappen naar het begroeide eilandje waar het lijk is

aangespoeld. Het lichaam is verstrikt geraakt in de wortels en weggezonden naar de bodem. Alleen het fletse gezicht en een van de armen zijn zichtbaar. Dobberend in de stroming is het net alsof het slachtoffer probeert weg te zwemmen om aan een onafwendbaar lot te ontkomen.

Jon slaat in gedachten een kruis en steekt zijn armen onder het lijk. Het voelt zacht aan en het subcutane vet drilt onder de huid als een met tandpasta gevulde ballon. De inspecteur trekt. Met alle kracht van een *harrijasotzaille*, een steentiller. Op een goede dag kan hij driehonderd kilo hebben. Hij plant zijn benen stevig neer.

Die groentjes zullen opkijken.

Zijn enorme armen spannen zich en er gebeuren twee dingen tegelijkertijd.

Het tweede is dat het lichaam geen centimeter van zijn plaats komt.

Het eerste is dat de zanderige rivierbodem de rechtervoet opslokt van de inspecteur, die op zijn billen in het water valt.

Jon is geen huilebalk of iemand die klaagt om het klagen. Maar noch het geluid van de stromende rivier, noch het geritsel van de wind tussen de rietstengels, noch zijn eigen gevloek kan het gelach van de groentjes overstemmen. Zodat Jon, met gekrenkte trots en water tot aan zijn schouders, een ogenblik lang toegeeft aan de o zo menselijke aandrang om medelijden met zichzelf te hebben en een ander de schuld te geven van zijn ellende.

Verdomme, waar ben je, Antonia?

Een koord

‘Zo gaat het niet lukken, inspecteur,’ hoort hij een vrouwenstem naast zijn oor zeggen.

Jon grijpt zich stevig vast aan de onderarm van dokter Aguado, die hem helpt overeind te komen. De handen van forensische artsen bezorgen hem rillingen, maar als je kont vastzit in een zanderige bodem klamp je je vast aan alles wat je wordt aangeboden.

‘Ik dacht dat lijken dreven. Maar deze schijnt vastbesloten om te zinken.’

Aguado glimlacht. Ze zal rond de veertig zijn. Lange wimpers, verwaagde make-up, piercing in haar neus, een ondeugende loomheid in haar blik. Nu met een sprankje vreugde. Ze heeft een vriendje opgeduid, zeggen de roddels.

‘Het menselijk lichaam bestaat voor meer dan zestig procent uit water. Water drijft niet, dus zakt het eerst naar de bodem. Bij de juiste temperatuursomstandigheden is het een kwestie van uren voordat bacteriën het lichaam beginnen te ontbinden. Het is nu vier graden en de watertemperatuur ongeveer zes, dus... in dit geval hebben we het eerder over dagen. Gassen vullen de maag en darmen en hopla, weer naar boven.’

Aguado knielt, ze ondersteunt met één hand het lichaam, schuift haar andere eronder en voelt.

‘Wilt u dat ik u help, dokter?’

‘Nee hoor. Ik probeer er alleen achter te komen wat haar tegenhoudt.’

Jon werpt een blik op de vormeloze en gezwollen massa. Ze drijft op haar buik, half onder water, naakt. Het haar, van een onbestemde kleur, is kort. Jon vraagt zich af hoe ze in hemelsnaam heeft kunnen achterhalen dat het slachtoffer een vrouw is.

‘Hoe bent u er in hemelsnaam achter gekomen dat het slachtoffer een vrouw is?’

‘Aan de hand van een heleboel aanwijzingen, inspecteur,’ antwoordt

Aguado. ‘Door de stand van het sleutelbeen, door de afwezigheid van een achterhoofdsknobbel en doordat ik, hoewel u dat niet kunt zien, momenteel onder het water iets vasthoud wat, honderd procent zeker, de linkerborst van het slachtoffer is.’

De forensisch arts gaat staan en geeft hem haar zaklantaarn, die klein maar krachtig is. Jon schijnt haar bij terwijl Aguado een afgeronde schaar uit de waterdichte tas om haar nek haalt. Ze bukt zich opnieuw en wroet onder het lijk. Dat dan plotseling, met een bruuske beweging, loskomt en naar de oppervlakte stijgt.

‘De moordenaar bond een koord om haar dij,’ zegt Aguado en wijst naar een dunne lijn die een diepe voor trekt in de achterkant van het been. ‘Hoogstwaarschijnlijk met een gewicht. Help me haar om te draaien.’

Het lichaam weegt nu niets en het omdraaien vergt net zo weinig inspanning als het omslaan van een pagina, de laatste. De ogen zijn verdwenen, opgegeten door de vissen. Het gezicht ziet eruit als een masker dat carnaval wilde vieren maar op het noodlot stuitte.

Voordat hij naar Madrid kwam, toen hij nog de foute straten van de *Botxo* afstruinde, had Jon gedacht dat hij harder was. In Otxarkoaga klonk overal glaserinkel en waren de rotte appels niet op één hand te tellen. Wanneer hij daar een dode zag, voelde Jon nooit een steek van verslagenheid, hoefde hij nooit de tanden op elkaar te zetten, be kroop hem nooit de neiging om te vragen: wat is je overkomen, wie heeft je dit aangedaan?

Daar voelde hij zich een ambtenaar.

Hier voelt hij zich verantwoordelijk.

Vervloekte Antonia.

Het lijk onder de schouders met zich meeslepend, baant Jon zich een weg door het riet en brengt het naar het droge gedeelte van het eilandje.

‘Nog geen doodsoorzaak,’ zegt Aguado, alsof ze in zichzelf praat. Ze pauzeert, lijkt naar iets te luisteren. ‘Ze ligt al zeker een week onder water, misschien nog langer. Het adipocire-niveau is erg hoog.’

‘In gewonemensentaal, dokter?’

De forensisch arts wijst naar de bulten en uitstulpingen onder de blauwachtige huid van het lichaam. De vormeloze, opgezwollen buik hangt over de schaamstreek en onttrekt het schaamhaar aan het zicht.

‘Wanneer een lijk onder water ligt, ontstaat adipocire. Micro-organismen zetten vetweefsel om in zeep, duidelijker gezegd. Morgen zal ik u

meer vertellen, nu moet ik aan de slag voordat bewijs verloren gaat door het contact met de lucht, inspecteur,' zegt Aguado en wijst naar de oever.

Jon weet wanneer hij te veel is. Hij wenkt en de groentjes komen met een brancard en grote doorzichtige plastic zakken naar het eilandje toe. Het stoffelijk overschot verkeert in te slechte staat om het in een standaardzak te leggen. De inspecteur laat hen – nu wel, nu mogen ze wel – het vuile werk doen. Hij waadt met grote stappen terug naar de kade die de rivier kanaliseert. Op deze plek bevinden zich geen trappen of andere hulpmiddelen om naar boven te klimmen, maar de collega's hebben een touwladder opgehangen, waarlangs Jon zijn honderdtien kilo terug naar straatniveau hijst.

Waar geen kip te bekennen is, op een tegen een patrouillewagen leunende man na. Donker, terugtrekkend haar, zorgvuldig bijgeknipte snor en poppenogen, die eerder geschilderd lijken dan echt. Korte, camelkleurige jas. Duur.

De krassen op Jons ziel helen een beetje. Er is geen beter medicijn voor de eigen schande dan een ander in een nog ergere te zien vervallen. En Mentor is aan het dampen.

'Wat is dat?' vraagt Jon, wijzend naar het apparaatje.

Mentor stopt het mondstuk tussen zijn dunne, bijna onzichtbare lippen, ademt in en blaast weer uit. Een mandarijnengeur waait Jon tegemoet.

'Ik zat al op drie pakjes per dag. Vorige week stak ik onder de douche een sigaret op. Dus leek het me geen kwaad kunnen om dit eens te proberen.'

'En werkt het?'

'Wat wilt u dat ik zeg? Ik krijg dubbel zo veel nicotine binnen dan hiervoor en ik heb drie keer zo veel zin om te roken. Had Aguado al iets te melden?'

'Dat het slachtoffer een vrouw is. Vermoord. Een week in het water, of langer. En dat ik haar met rust moet laten.'

'Behoorlijk spraakzaam, vergeleken met hoe ze normaal is. Is het u niet opgevallen dat ze de laatste tijd vrolijker is?'

'Ik geloof dat ze een vriendje heeft opgeduikeld,' zegt Jon (die zelf de bron van de roddels is).

De inspecteur begint het plastic pak uit te trekken, maar weigert de deken die Mentor hem aanreikt.

'Ik hoop dat u niet nat bent geworden, inspecteur. Dit deel van de rivier is niet erg bevorderlijk voor de gezondheid.'

‘Hoe dat zo?’

Mentor wacht totdat de inspecteur zijn jas en schoenen weer aanheeft en leidt hem dan naar de oever.

‘In 1970 brak niet ver van hier een buis van een geheim onderzoekscentrum. Blijkbaar was de caudillo vastbesloten om de beschikking te krijgen over een atoombom en liet hij een aantal wetenschappers proeven uitvoeren met plutonium. Het haalde pas in 1994 de publiciteit, maar er is toen via dat afvoerkanaal meer dan honderd liter radioactief materiaal in de Manzanares terechtgekomen.’ Mentor wijst naar een punt in de duisternis. ‘Een paar honderd gevallen van kanker hier en daar, niets ernstigs. Maar het is niet een plek die ik zou uitkiezen om te gaan baden.’

Jon reageert niet. Hij heeft, uiteraard, het gevoel dat zijn huid overal prikt en dat zijn rossige baardhaar begint uit te vallen. Maar hij piekert er niet over om zijn mond open te doen. Ook omdat hij bang is dat zijn tanden dan uitvallen.

Mentor kijkt op zijn horloge. ‘Waar is Scott?’

‘Ik heb haar ruim drie uur geleden gebeld,’ antwoordt Jon, als hij zeker weet dat de radioactieve vergiftiging nog geen acte de présence heeft gegeven.

‘Waarom zou ze ook moeten komen? We hebben alleen de bevoegde autoriteiten genegeerd en de eenheid Rode Koningin midden in de nacht voor haar gemobiliseerd.’

‘Dat is oneerlijk,’ protesteert Jon krachtig. ‘Ze zou...’

Jons felheid is voor de bühne. Vanbinnen steekt twijfel de kop op.

Er zijn zeven maanden verstreken sinds Carla Ortiz werd gered door Antonia en Jon. De zaak was de wereld rondgegaan, zowel vanwege de mysterieuze verdwijning van de erfgename als vanwege hetgeen daarna was voorgevallen tussen haar en haar vader. Over Antonia Scott en het project Rode Koningin werd met geen woord gerept in de media. Over Jon, een paar. Toen hij samen met Carla het riool uit kwam, had hij zijn gezicht afgeschermd voor het geflits van de fotografen. Een wazige foto, een bloem zonder geur.

Er bestaan geen beloningen in het project Rode Koningin, alleen anonimiteit. Een naamloos leven, een hoop illusie. En dat was al voldoende beloning.

De afschuwelijke Bruno Lejarreta, die probeerde carrière te maken in de Madrileense televisiewereld ten koste van een schandaal, zat met een

probleem. Inspecteur Gutiérrez was niet langer een gespreksonderwerp. Als *Trece TV* je zelfs niet meer uitnodigt, wordt het tijd om met de staart tussen de benen naar huis af te druipen. Hè, wat jammer nou, dacht Jon toen hij het hoorde. En nam nog een biertje.

De ochtendlijke afvalcontainers wroetten een paar dagen in de zaak-Ortiz. Van een van de ontvoerders was het lijk aangetroffen, maar dat van de andere lag vermoedelijk nog onder het puin van de Goya bis-tunnel. Ze vroegen zich af wie het was. Dit. En nog wat andere dingen. Twitteraars en andere wijsneuzen kwebbelden niet gehinderd door enige kennis over dit onderwerp totdat zich een andere kwestie aandiende waarover ze konden zwammen. Het leven ging door, zoals zo veel dingen doorgaan die niet zo veel zin hebben.

De wereld sloeg de bladzijde om.

Antonia niet.

Antonia Scott slaat nooit een bladzijde om.

‘Ze zou het kunnen zijn...’ zegt Jon, wijzend naar het lijk dat op het plastic zeil in het midden van het eilandje ligt. De groentjes hebben zes krachtige halogeenschijnwerpers opgesteld en de oranje voeten ervan stevig vastgedrukt in de aarde tussen de vegetatie. De donkere intimiteit van de dood is veranderd in een misplaatste anatomische les.

Mentor schudt misnoegd zijn hoofd.

‘Het is gewoon weer een nog niet geïdentificeerd lichaam. Het zesde, als ik het goed heb. Weer iemand die het slachtoffer zal blijken te zijn van een slechte trip of misbruik. Niet iets wat binnen onze competentie valt. We zijn onze tijd aan het verdoen.’

Antonia heeft onafgebroken naar haar gezocht. Alles nagetrokken. Elk beetje informatie geanalyseerd. Erop aangedrongen dat ieder niet geïdentificeerd lichaam in Madrid en omstreken werd onderzocht. Maar hoeveel tijd en middelen er ook aan zijn besteed, de vrouw die vroeger door het leven ging als Sandra Fajardo is niet opgedoken.

Antonia weigert andere zaken aan te nemen zolang ze haar niet hebben opgespoord. En dat vormt een ernstig probleem. Hoeveel speelruimte en niet-officieel krediet de zaak-Ortiz ook heeft opgeleverd, er zijn zeven maanden verstreken.

Het probleem van niet-officieel krediet is dat het net zo onbestendig is als het geheugen van politici. Die Mentors houvast vormen.

‘Er hebben zich trouwens helemaal geen andere zaken aangediend,’ zegt Jon stellig.

‘Wat weet u daar nou verdomme van af, inspecteur,’ zegt Mentor. Want door het gebrek aan houvast, de kou en het afkicken van het roken, is hij in een *umore txarra*. Een rothumeur. Geen spoor van die flauwe en lege glimlachjes van hem. ‘Wat weet u nou helemaal van de orders van hogerhand waar ik voor ben gaan liggen? Of van de duistere dreigingen waarbij zij had kunnen helpen?’

Jon krabt in zijn haar – krullend en rossig, zoals we eerder zeiden – en haalt diep adem. Zijn enorme borstkas vullen vereist aardig wat tijd en behoorlijk wat liters zuurstof. Die hij nodig heeft om te kalmeren en zijn chef geen muilpeer te verkopen die hem op de bodem van de rivier zal laten rondtollen.

‘Ik zal met haar praten. Maar...’

Jon stopt halverwege zijn zin. Mentor draait zich bevreed naar hem om en volgt zijn blik in de richting van het midden van de Manzanares. Stroomafwaarts drijft een licht. Fantasmagorisch, als fantasma’s zouden glinsteren in fosforescerend roze. Het licht beweegt weg van het eilandje dicht bij het oevertalud aan de overkant. Een tweede volgt en drijft naar het midden. En stroomopwaarts bevindt zich er zo te zien ook een.

Vijftig meter van hen vandaan lijkt een vierde licht van de muur te springen die de rivier iets verder stroomopwaarts begrenst, waarna het met een zacht plofgeluid tegen het wateroppervlak spat.

‘Scott,’ broemt Mentor, kwader dan ooit. Hij draait zich om naar Jon en zijn blik zegt: ga haar halen en breng haar bij zinnen.

De gebalde vuist van Jon zegt: wat heb ik zin om jou op je gezicht te timmeren. Maar omdat die in zijn jaszak zit, gaat de boodschap verloren. Dus rest inspecteur Gutiérrez niets anders dan te gehoorzamen en op zoek te gaan naar Antonia Scott.

Een brug

Zodat Jon Gutiérrez de Arganzuela-brug (in het district Carabanchel, Madrid) in een behoorlijk slecht humeur betreedt. Vanwege de beschamende val, het late tijdstip en de honger, en omdat er verdomme niemand is die Antonia begrijpt.

Hij is haar stroomopwaarts blijven volgen en heeft haar van verre bespied. Een nietige gedaante die om de paar passen een van die lichten in het water gooide, een paar tellen stil bleef staan en daarna haar weg vervolgde.

Jon is langzaam via een kortere route gelopen, terwijl zijn grote rossige kop zich suf piekerde hoe hij dit moest aanpakken. Antonia Scott is niet bepaald een redelijk persoon. Argumenten glijden van haar af zoals water van de veren van een eend. Zeker als het erom gaat de man te vinden die haar echtgenoot in coma achterliet. De man die, zo vermoedt Antonia, aan de touwtjes trekt van Sandra Fajardo. Bij wijze van spreken.

De mysterieuze, schimmige, mythologische meneer White.

Mentor had niets willen weten over Antonia's onderzoek naar White. Jon dacht aanvankelijk dat Mentor niet geloofde in zijn bestaan, dat hij meende dat White alleen maar een mythe was. Of, erger nog, een obsessie van Antonia waar ze uiteindelijk een naam op had geplakt. Maar de ruimte die Mentor haar tijdens die zeven maanden had gegund duidde op iets anders.

En daarna was er het gefluister geweest. De angstige blikken. En een raadselachtige waarschuwing van Aguado een paar dagen geleden. Met gedempte stem, haastig, midden in de gang.

‘Het zou beter zijn om het te laten gaan.’

Aguado was weg voordat Jon haar iets kon vragen, zodat hij wantrouwig als een kalkoen op kerstavond was achtergebleven. Geen van zijn latere pogingen om haar te ontfutselen wat ze hem had willen vertellen had iets opgeleverd.

Ondanks alles had Jon zijn bedenkingen voor zich gehouden en Antonia laten begaan.

Nu is die tijd voorbij.

Jon betreedt de Arganzuela-brug, waar de nacht niet bestaat. De reusachtige ultrametalen, ultramoderne en ultradure constructie heeft de vorm van een inbindring. Om de paar meter staan lantaarnpalen met krachtige lampen die fel oplichten en bijna perfect weerspiegeld worden in het wateroppervlak. Jon is nooit zo'n fan geweest van moderne architectuur. Voor hem volstaat het dat bruggen hem dragen – niet dat hij dik is. Maar hij waardeert de hoeveelheid licht, voldoende om er een openhartoperatie bij uit te kunnen voeren. Het licht en het kabaal van zijn voetstappen op de houten vloerplanken zullen zijn komst aankondigen.

Eens kijken of je nu stopt met wegsluipen, neska.

Antonia zit gehurkt op het midden van de brug. Dertiger. Gekleed in een zwarte jas en broek. Witte sneakers. Naast haar op de grond ligt een groene plastic tas, zo een die ze je in een buurtwinkel geven zonder de verplichte vijf cent in rekening te brengen.

Terwijl Jon nadert, laat hij zijn boze passen een beetje harder op het hout weergalmen dan nodig.

Antonia steekt een vinger omhoog die zegt 'stoor me niet, dat is onbeleefd', en houdt haar collega zo op een paar meter afstand.

'Je had me best mogen zeggen dat je al hier was,' zegt Jon. 'Of me tenminste een appje...'

Op dat moment trilt zijn broekzak. Er komt een whatsapp van Antonia binnen. Sinds ze de emoticons heeft ontdekt, verloopt meer dan de helft van haar communicatie door middel van die kleine afbeeldingen. De helft daarvan zijn hondjes met grappige gezichten. Jon vraagt zich af welke informatie ze wil overbrengen door middel van een emoticon van een mopshond met een hoed op.

'Betekent dit dat je er bent?'

'Zo had ik het wel begrepen,' zegt Antonia.

'Des te beter dan. Want ik begrijp er helemaal niets van.'

Antonia antwoordt niet. Ze graaft in de tas en haalt er een pakje doorzichtige plastic staafjes uit en een kleine fles water. Ze giet de helft van de fles uit over de planken; het water vloeit weg tussen de spleten en komt in de rivier eronder terecht. Ze pakt een van de doorzichtige cilinders en buigt die tussen haar vingers. Er is een krakend geluid hoorbaar als de